

PAKLENICA

28.9. - 2.10.2011

Sedaj pa lahko zares rečemo, da je srečanje v Paklenici postalo »TRADICIONALNO«. Konec letošnjega septembra se je namreč pet pripadnikov, članov kluba AO Delo in AL-JAM, ponovno zbralo v Paklenici.

Če kdo ni bral lanskega članka, naj ponovim: tradicija plezanja v takratnem ZEM-u in kasnejši specialni enoti MNZ, se je začela že delnega leta 1980 in še kakšno leto prej. Takratna člana elitne enote, Grižon Video-Vojc in Kusterle Albin-Bine, sta svojo znanje nadgrajevala v alpinističnem klubu Delo iz Ljubljane. Člani tega kluba so bili sami izkušeni mački in špica takratnega alpinizma. Boris Benedičič-Bene in Andrej Avbelj-Andro, sta premikala meje takratnega plezanja v domačih in tujih stenah. AO Delo je vzel pod okrilje člana takratnega ZEM-a in jima podal vso potrebno znanje. Vojc in Bine sta kasneje zasejala seme, ki je rodilo nov rod plezalcev v elitni enoti. Rožman Franc -Škof in Vašl Bojan-Bojč sta nadaljevala po smeri, ki sta jo začela predhodnika. Včlanila sva se tudi v AO Delo in pri njih sva se naučila mojstrovine hoje po navpičnih zidovih.

Po mnogih letih so naveze še vedno ostale trdne. Življenjske poti so nas ločile, toda le geografsko. Ko si enkrat v navezi z nekom, nastane s tem popkovina, ki hrani svoj par do konca življenja. Nekateri smo se v tem obdobju poslovili od aktivnega dela v policiji, drugi še vztrajajo. Nekateri so že pred leti poiskali svoj kruh po drugih »enotah«. Toda popkovina se ni strgala.

Paklenica je bila vedno pojem neizmerne lepote skale, sten in pokrajine, kjer so se srečevale generacije in generacije alpinistov in plezalcev. Tudi prej naštetih člani so začeli svojo alpinistično in plezalsko pot prav tam. V Paklenici se ni le plezalo. Tam se je učilo. Učilo se je od največjih mojstrov domače in svetovne scene, ki so bili redni gostje v teh stenah. Ni se le učilo plezat, tam se je učilo živeti. Prijateljstva, ki so se tam sklenila, so ostala večna. Tudi naša. In tako se sedaj po 30 letih in še kašni zraven, vračamo tja. Tam je del nas, tam je del tistih, ki jih več ni, tam so vsi in tam smo sedaj vsako leto tudi mi.

Energija, ki se ustvarja s temi srečanji, zdravi še tako utrujeno dušo. Ustvarja takšno voljo, da misel mojega doktorja, nikakor ne more zaživeti. Pred časom, ko sem pri njemu potarnal zaradi strgane vezi v ramenu, mi je namreč dejal: čas je že, da po 30 letih mučenja telesa, vsaj enkrat malo počijem. Kako bi lahko, ko pa sem bil v Paklenici najmlajši. Vojc (pri svojih 61 letih), je ves navdušen nad to energijo rekel, da ima vsaj še deset let, da svojo plezalsko kondicijo malo izboljša. Vsi ostali se sploh ne ukvarjajo z nepomembnimi številkami. Pridejo in se priklopijo na neusahljiv vir energije.

Srečanje v Paklenici, ni samo učenje plezanja, ni samo učenje življenja. Je učenje, kako prijateljstvo gojiti desetletja. Kako živeti naprej, kljub previsom, ki jih življenje postavlja pred nas. Je učenje tovarištva in zvestobe.

Vsi, ki lahko odločajo, ki imajo trenutni mandat, da odločajo, naj omogočijo tistim, ki bi bili radi tam – z nami. Mi bomo drugo leto spet – v Paklenici!

Bojan Vašl

PAKLENICA

2012

Potrdili smo dejstvo, da je srečanje v Paklenici – tradicionalno. Nobenega dvoma ni bilo, ali se bomo tam spet srečali ali ne. Vprašanje je bilo le, kdo bo spet zraven in kdo ne. Ni enostavno uskladiti vse interese, družina, služba, razni posli ... vse to marsikoga zadrži doma. A jedro ostaja isto. Tisti, ki so termin sprejeli kot stalno rezervacijo, so me klicali le še za potrditev natančnega datuma. A zadnji teden v septembru ostaja rezerviran za Paklenico.

Priprave in najave so vsako leto iste. Kar nekaj fantov se je spet prijavilo, a so potem bili žrtev življenjskih situacij, enega je zadržal posel, drugega poškodba, spet tretjega zdravje. Fantje iz AL-JAM-a, so bili ravno v tem terminu polno zasedeni. Upamo lahko le, da bo za njih bodočnost v tem terminu prizanejslivejša. Marsikateri robček je poln slin in solz obtičal v košu, ko smo se spomnili na našega stalnega člana Škofa. Doma ga je zadržala situacija, ki je bila po vrednosti močnejša, kot pot v kanjon pod Velebitom. Tega nikakor nismo mogli razumeti, a smo na koncu le sprejeli. Vedeli smo, da lahko vsakega od nas doleti kaj takega, da bi moral odpovedati to pot. Kot vsako leto, smo tudi to leto pogrešali našega najiminenitnejšega plezalca Martina. Pred odhodom nam je dal vedeti, da bo z nami. Veseli smo bili tega, a raje bi ga trepljali po rami, ko bi nam kazal svoje umetnine v skali.

Zelo smo bili veseli, da se nam je pridružil sin našega najstarejšega člana Vojca. Pregovor: kakor oče – tako sin – se je potrdil. Ob plezalnih spretnostih, sta nam pokazala tudi hojo po Slackline-u – napeti gurti med drevesoma. Najbolj pa sta nas navdušila ob večerih, ko sta vsak na svojo kitaro odigrala venček zimzelenih v različnih preoblekah. Sprehajalna pot ob morju takoj pod balkonom, kjer smo bivali, je bila te večere še posebno polna.

Najbolj pa nas je navdušil Andro, ki je bil tokrat z nami tudi v resnici. Vse dosedanje termine nas spremljal le v mislih, kot nam je doma povedal ob analizi vsakoletnega srečanja.

Naše srečanje pa se ne začne v Starem gradu ali v kanjonu Paklenice. Začne se že v Kobaridu, od koder Bine krene že zgodaj zjutraj. Le tako lahko pravočasno prispe na prvo točko naše poti. Letos je bil to lokal ob trgovske centru v Postojni. Tam sta ga čakala Grižonova ata in sin. Bene je mene pobral doma in skupaj sva šla do Andreja. Rugzak, suhe klobase in kruh in že smo drveli proti Postojni.

Srečanje starih alpinistov je res ganljiv trenutek. Redki športi tako globoko režejo v drevo spominov in prijateljstva. Ko si enkrat z nekom na štriku, je to popkovina za celo življenje. Zavedanje, da je naše življenje odvisno od soplezalca, pusti neizbrisane sledi. Andro, Bene, Vojc in Bine so se v kompletu srečali po mnogih letih. Pa raje ne omenjam števil, ker tukaj nič ne štejejo. Spomini so tako sveži, vsak oprimek se še čuti na prstih, noge pod mizo iščejo primeren stop. Nismo si še vsega povedali, ko smo se zavedli, da smo ob obujanju vseh vragolij v stenah, preko Reke, Senja in Karlobaga, prispeli v Stari grad. Tu sta nas že čakala v že sedaj tradicionalnem prebivališču, Branko in Biserka. Njuna hiša je le nekaj korakov od morja in nam predstavlja idealno mesto, kjer se lahko srečujemo. Njuna gostoljubnost in prijaznost nam predstavlja domačnost, kot smo je vajeni iz mnogih gorskih postojank.

Preplezali smo mnoge smeri, v nekatere smo tudi vstopili. V mnoge le s pogledi. Toliko je spominov, ki se tukaj obudijo. Toliko oprimkov, ki jih začutimo pod prsti, zahteva svojo energijo in stisk, ki se pojavi, skoraj zdrobi steklo kozarca s penečo vsebino.

Redko katera družba v kanjonu Paklenice je starejša od naše. Večino njih se je rodilo po tistem, ko so naši fantje že pisali zgodovino tukajšnjim stenam. A videz, kot vedno, zelo vara. Prsti so še vedno močni, noge navajene minimalnih stopov, volja je jeklena. Skala se že na daleč trese, ko se ji približujemo in preplezana smer ostane v naših srcih in spominu za večno.

Kitara in pesem ima v kanjonu prav poseben zvok. Mnogo turistov, ki prihaja občudovat enega najlepših stvaritev narave v tem delu Evrope, je veselih, da jim digitalna tehnika omogoča skoraj neomejeno število posnetkov. Pa nismo zaradi tega tako radostni. Ob pogledu na čudovite bele stene, nam naša srca in misli proizvajajo toliko serotonina, da se glasilke čudežno spremenijo v tiste od Domicelja, Šifrerja, Kreslina in drugih. Iz mnogih sten je že zadonela: «Slovenija od kod lepote tvoje», da sta mi ob srečanju na štantu, plezalca iz Izraela rekla – a ti si tisti in da sta ob poslušanju pomislila da – saj Alfi Nipič pa ja ne pleza.

Mogoče je težko razumeti napisano, povečevanje občutkov in vtisov, ampak le tistim, ki še niso bili tam. Mi, ki smo bili, vemo, in to nas polni – do vrha in ko bo leto naokoli, gremo spet – na polnjenje življenjske energije - v Paklenico.

V imenu Andreja Avblja – Androta
Borisa Benedičiča – Beneta
Vojca in Simona Grižona
Albina Kusterleta - Bineta

Bojan Vašl

PAKLENICA

21.10 do 25.10.2013

Tradicionalna Paklenica se je letos dogodila nekoliko kasneje, kot prejšnja leta. Toda, kot pravi pregovor: bolje pozno kot nikoli. Usklajevali smo termine, kar je bilo seveda razumljivo glede na dejstvo, da smo štirje od petih udeležencev penzionisti. Ti pa, po pravilu nimajo ravno dovolj prostega časa ... Živčnost je naraščala, še nekaj dežja spustimo, da odteče v morje in odločitev je padla: tretji teden v oktobru.

Tudi tokrat smo se zbrali v Postojni. Vojc, kot začetnik te zgodbe v ZEM-u, je bil presrečen, saj se je tokrat zbrala vsa njegova ekipa, ki se je v njegovih časih najbolj aktivno ukvarjala z alpinizmom. Stalni ekipi: Vojcu, Škofu, Binetu in meni, se je tokrat pridružil še Bojan Kovačec. Ta namen je imel že leto prej, pa mu je to preprečila poškodba. Žal pa sta poškodbi preprečili udeležbo tudi našima učiteljema Andru in Benetu. Pogrešali smo ju. Mnogo trkov s kozarci je šlo v njuno čast. Pogrešali smo tudi Martina, ki še ne najde pravega izziva v naši družbi. Trudimo se, da bi naše znanje in moč vsaj približali njegovemu, pa se bojim, da nam to ne bo uspelo. Vedno puščamo prazen stol za zanamce, ki nadaljujejo našo pot v elitni enoti policije. Verjamem, da bodo nekega leta le prišli pogledati, kam se tako vztrajno vračajo njihove »staroste«.

Iz Postojne smo nadaljevali pot proti jugu. Hesse bi bil ponosen na nas, saj smo se držali njegove filozofije. Na poti, ki je sicer vsako leto enaka, najdemo toliko novih lepot, novih pogledov, novih spominov, valov, ptic, koz, toliko je novih ljudi, s katerimi se pogovarjamo. Umetnost razmišljanja je napisana za nas. Beseda se nikoli ne ustavi. Toda vsak najde zase trenutek, ko obmolkne in da duši prosto pot da se sprehodi.

Bili smo bogato nagrajeni s strani bogov, ki skrbijo za vremenska dogajanja. Dnevi so bili, milo rečeno, čarobni. Temperatura se je dnevno gibala okoli 25 stopinj. Sonce je grelo skalo, ki je vabila kot lepotica v svoj objem. Nismo se dali veliko prositi. Vsak dan smo jo s trepetajočimi prsti božali po njenih oblinah.

Tudi tokrat sem bil najmlajši v ekipi. Zato sem moral izbrati lepotice, ki so postale naš izziv. To ni bilo težko, saj jih kanjon Paklenice ponuja v izobilju. Gospa narava, kot zvodnica v tem delu čudovite Jadranske obale, je lahko ponosna na svoje podložnice. Lepotice, ki so nas sprejele, so nas razvajale vsak dan po več ur. Ko smo se vzpeli na najvišjo točko njihovega čudovitega telesa, jih kar nismo mogli zapustiti. V nahrbtnikih je vsak našel kaj hrane, nekaj pijače, Bojč pa nas je razveseljeval s sveže kuhano kavo.

Bogastvo, ki se tukaj ponuja, je tudi tokrat, v tem jesenskem tednu, občudovalo mnogo obiskovalcev iz različnih delov Evrope. Tudi morje je še bilo primerno za ohladitev utrujenega telesa in vročih prstov.

Vojčeva kitara je dajala ritem pesmim, ki so se ob jutrih in večerih slišale daleč po Starem gradu. Mojster Dinko je skrbel, da smo se najedli jadranskih specialitet in povrnili moči.

Gostoljubnost Biserke in Branka, njuni zajtrki in večerje, pa so nas utrdili v prepričanju, da strehe nad glavo tudi v bodoče ni potrebno iskati drugje.

Pet dni je minilo... prehitro. Pot nazaj je trajala ves dan, kot da nočemo zapustiti vsega tega.

Izrečena misel ni ušla piscu: zakaj naslednjič ne bi šli za cel teden. Mogoče pa res, saj je prihodnje leto že peto tradicionalno srečanje AL-JAM in AO Delo v Paklenici.

Bojan VAŠL

PAKLENICA

22.09 do 29.09.2014

Letošnje leto je bilo zelo deževno. Malo je bilo tistih, ki so na deževne dni gledali z optimizmom. Nekateri so rekli, da vsaj suše ni. Pa je bila zato plesen, pa več komarjev in podobne nadleže. Tudi poplave so zaznamovale leto dežja. Prav tako kot mnogi, tudi alpinisti in plezalci ne vidimo radi deževnih dni. Nekaj že... Toda le toliko, da se telo odpočije in koža na prstih zaceli.

Tudi ekipa tradicionalnega srečanja v Paklenici je le s težavo spremljala vremenske napovedi. Še dan pred odhodom je bil na področju osrednje Dalmacije napovedan rdeči alarm. Nevihte z močnimi nalivi, velike količine dežja in močna burja. Bralec je upravičeno pomislil, da smo zategadelj prestavili srečanje, ali pa odpovedali. Zmota. V ponedeljek zjutraj 22.9 nas je pet že pilo kavo v centru v Gotenici. Tam smo se neplanirano srečali s »starimi« znanci. Na hitro smo obudili čase aktivnega dela in usposabljanj v tem delu Slovenije. Pot nas je zaradi gneč na AC LJ-KP, popeljala na Jadransko magistralo preko Ribnice, Gotenice in Delnic.

Vsak, ki je vsaj malo filmofila, bi le s težavo našel režiserja, ki bi si upal posneti film s takšnim vremenskim dogajanjem, kot smo ga doživeli mi. Ko smo zapustili avtocesto ob Rijeki in se obrnili proti Jadranski magistrali v smer proti Zadru, smo pred sabo zagledali fronto, ki je napovedovala obljubljeni rdeči alarm. Nogi voznikov si nista upali povečevati pritiska na pedal za povečanje hitrosti. Če se kdo spomni filma »Dan neodvisnosti« in prihod plovil znotraj oblaka, bo vedel o čem se govori. Sedaj pa nastopi tisti bolj zahteven del, ki je bil napovedan. Sam režiser prej omenjenega filma bi imel resne težave pričarati gledalcu takšno situacijo. Mi = »udeleženci tradicionalnega srečanja v Paklenici« smo vedeli zakaj. Naša energija, naša želja, volja in neomajnost je odrivala fronto rdečega alarma pred sabo po Jadranski magistrali. Ko smo se pripeljali v Karlobag, so nas le čudno gledali »odakle vi, baš je bio tu urnebes«. In se je razjasnilo in na soncu smo popili kavo. Fronto smo dokončno porazili v Starem gradu - Paklenici in osramočena se je povlekla za hribovje osrednje Dalmacije. Isti večer je še poslala nekaj kapljic dežja in nekaj vetra in nismo je več videli. Cel teden smo se kopali v soncu in naše zaloge vitamina D so se napolnile.

Niso pa se napolnile le zaloge vitamina. Naša srca so z vsakim dnem postajala mlajša. Kri, ki je krožila po napeljavi, je dobila barvo mladosti. Kisik, ki smo ga dovajali z vsakim preplezanim metrom, je delal naše telo bolj močno in bolj trdno. Tudi Bene, ki je na srečanje prišel s kolesom in 350 km razdaljo opravil v dveh dneh, je pokazal, kaj pomeni trdna volja. Razbolena ahilova tetiva mu ni preprečila, da bi z dolgoletnim soplezalcem Androm, preplezal lepo smer. Kako lepo je bilo videti srečo in zadovoljstvo na njunih obrazih. Iz njiju je kar vrelo od občutkov in spominov na veličastne dni njune bogate alpinistične kariere.

Duša je še vedno močno neraziskan del naše osebnosti. Sploh če v njo gledamo sami in jo poskušamo razumeti. Veliko je dogodkov v življenju, veliko scenarijev, ki bi bili lahko podlaga dobremu filmu na temo osebnostne rasti. Množica na videz neprehodnih ovir, nešteto blatnih luž v katere smo stopili, ničkoliko posameznikov, ki s svojo gnojno dušo delajo svet temen.

Ko pa se zberejo prijatelji, katerih pot in vsa križišča na njej, so dolga že več desetletij, takrat duša zacveti. Takrat se meglice razbežijo in v temačnost duše posije sonce. Navpična stena postane le še ena ovira, ki se jo premaga. Še tako majhen oprimek, ki se zareže v kožo, postane pomagalo na poti proti cilju. Kava, ki zadiši iz Bojčevega gorilnika, stisk roke Škofa in Bineta, utrujen a zadovoljen obraz Vojca, nasmeh Kosmatega po prestanih bolečinah v kolenu – tale film je ... zgodba o uspehu.

Bil sem del tega filma in neopisljivo sem ponosen in srečen.

Bojan VAŠL